

kar se potem izkaže kot kolesnici avtomobila, ki se je bil potrudil sem gor pred zadnjim sneženjem. Parkirišče, nogometno igrišče, velika lesena hribolazniška kočica, stranišče malo ob strani. Nekateri se pač pripeljejo sem z avtom spit pivo, se malo zapodit za žogo, požgečkat frajtonarico, šlatat vesele planinke. Tu, kjer utrujeni in majhni počivajo sledovi samozadostne tehnološke civiliziranosti, nama je tišina še bolj dragocena, še bolj prava in milozvočna. Sonce se zadriča po zmrznjenem celcu in preliva bleščeča morja, vrhovi dreves pa so kot srebrni otoki najinih gimnazijskih fantazij. Tudi če sva šele zdaj odkrila, da je najlepša in najmanj znana eksotika ponavadi najbližje za vogalom hmeljarske Doline, odmaknjene vrha ali samovšečne Prestolnice, ko še ni prepozno. Ne, nikoli nisva sanjala zaman.

Koča je videti zapuščena, iz dimnika se ne kadi, po oknih ne mezijo raztopljeni ledene rože. Spodnji prostori so zaprti, zadaj se pride po stopnicah na skupna ležišča. Prostori so takšni, kot da so delavci, ki jih obnavljajo, pravkar odšli na malico. Če seveda ne bi smrdelo po miših in podganah. A te so še najmanj krive za to, da odideva nazaj v gozd ter si tam najdeva prostor za ognjišče. Gora ima pravo ime, res sva premražena in boječe se umikava ostremu, čeprav še tako rahlemu vetru.

Ogenj pa se noče prijeti: vse je ledeno, v boljšem primeru mokro. Vse mogoče stvari poskušava, hodiva v kočjo krast odpadni les, lepenko, od miši pregledano

predivo, celo staro zašmirano blazino. Bolj se ogrejeva od kurjenja kot od ognja. A toliko žerjavice vendarle napihava, da si lahko skuhava čaj. Odlično gori tudi olje iz ribje konzerve. Toplota, kolikor je je, raztaja kremeljce, s katerimi se sneg drži vej nad nama, in vsake toliko časa se belo in mrzlo pokadi na najin ogenj. Ki ni tako nedolžen, da mi ne bo zažgal podplata čevlja, v katerem bi si rad vsaj malo ogrel otrple prste. Postrga mi sneg z bunde ter privleče iz nahrbtnika rezervne nogavice. Smeji se, ko trkam po kruhu, ki nama je bil v bore četrte ure zmrznil. Ko bi vsaj imela kam sestiti!

Nekdaj sva hotela potovati skupaj, vendar nisva niti poskušala. Vedela sva, da bi imela drug drugega kmalu več kot preveč. Premočna sva in preveč trmasta, preveč svojeglava, da bi se na koncu ne stopla kot pobesnena zapornika iste celice. Ne vem, kaj je v nama, da sva si zmerom, kadar se jemljeva pomalem, bližje kot najbližja rojstna brata. Edini zaključek je, da je tako pač najbolj prav. Kadar je prišlo do nesporazumov, je bilo to zato, ker je takrat vsakomur manjkala ena polovica – to preklete dobro veva. Zato je čudovito, da sva premražena, mokra in utrujena lahko zdaj skupaj na južnem tečaju zasnežene Doline ali na severnem tečaju umazanega Zasavja. Samo to, da sva skupaj in da ne sediva v foteljih nekje na varnem in na toplem. Spet se vsuje z drevesa. Skozi veje se prepeljejo megle, potem si jih znova prisvoji pomarančasto bleščanje sonca.

»Saj res,« reče, »za vsakega imam še po eno mandarinno.«

Nakar izustiva skupaj:

»Prekleta Mrzlica!«

* * *

Najprej pravi, naj ne hitim, ker bi rad gledal naravo in si zapomnil vsaj katerega od poročno oblečenih dreves – nato pa ga strmina potegne vase in že poskakuje in kriči, zavira s palico, dela vrtoglave zavoje, se lovi ob drevesa in veje, naskakuje majhne skrite smrečice. Noge so težke, ko se kopljejo iz snega in se zatikajo ob trdo staro plast pod pršcem – toda glava je vroča in igra vabljiva kot zmerom, kadar si si jo bil šele izmislil.

Drevesa se znižajo, zablešči se prva, potem še druga senožet. Zareževa naravnost in sekava gaz vzpona, da je tisti napor že zdavnaj pozabljen. Odvezujeva majhne plazove, krhke kroglice snega poskakujejo in se razsipajo v manjše. Zame je konec poti takrat, ko zaslišiva prvega psa.

A glej, kar kriči še, si pozersko zatika palico pod pazduho, kremži ustnice in se tleska po izboklini na srčni strani nemške vojaške vetrovke! Prav, treba je izpiti do zadnjega požirka, prisrčnico prinašava k ustom z vselej drugačnimi kretnjami. Torej: katera bo najina naslednja gora?

Ne moreva skriti zadovoljstva. Nič slabega ni, če sva si spet nekaj dokazala – nasprotno. Pot je bila na najini strani, na najini strani sva tudi ti in jaz. Se nama bo vselej uspelo zavedati tega?

Na ledu ga spodnese podolgem in počez. Takoj zatem se še sam znajdem v snegu.

Štruca in Skuta

VERA PIPAL

KAMNIŠKI DEDEC

gre k LUČKEMU v vas.

Kmalu postane

obema dolgčas.

Tja pod PLANJAVO

čez SEDLO na BRANO

sta jo mahnila.

Ko sta na BRANO

utrujena sedla,

DEDCA bi jedla.

Doma pozabila

nahrbtnik sta s hrano.

Malo sta ŠTRUCE

si odlomila,

SKUTE preslastne

si privoščila

in še iz ŠKAFA

JEZERO pila.

Spočita in sita

domov sta krenila.